

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 29. An Sacramentum licet ministretur indigno.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42545

deneget, quia in communi æstimatione subditus non censetur esse graviter invitus, quia dampnum illud facilè alijs suppletur, *Suar. Arr. à n. 4.* Qualis autem sit obligatio Parochi ad ministranda Sacra menta tempore morborum & belli, dictum est *I. 3. p. 1. à n. 754.* Et specialiter qualis sit Parochi obligatio ministrandi Eucharistiam vel extremam Unctionem tempore peccatis, dicitur, quando de illis Sacramentis.

§. 3. Minister, qui ex officio non est Pastor, *135.* non tenetur ex justitia ministrare Sacra menta, tenetur tamen ex charitate, etiam cum vita suæ periculo, Sacra menta necessaria ministrare in extrema necessitate, si possit absque suo gravi incommodo, uti constat ex dictis *I. 1. à n. 174,* possuntque videri etiam *Escob. I. 3. à n. 251.* & *Gob. subf. 4.*

§. 4. Parochus tenetur Eucharistiam pro *136.* Communione deferre ad ægros, si petant, etiam extra periculum mortis; maximè autem in Feriali solennioribus, *Quintanado.* *Gob. t. 4. n. 426.*

Q. 29. An Sacra mentum licet ministretur indi- *137.*
gno. R. Constat ex seq. §. 1. Minister peccat, per se loquendo, mortaliter, si Sacra mentum ministret indigne, id est, illi, qui validè quidem suscipiet, sed sine effectu gratiæ; Est communis cum *S. Th. q. 30. a. 6.* *Suar. d. 67*, ubi licet loquantur præcipue de Eucharistia, tamen doctrina facilè applicatur reliquis Sacramentis. Eandem doctrinam bene explicat *Lugo d. 8. f. 10.* & Probatur ex illo, *Matt. 7. v. 6.* *Nolite dare Sanctum canibus, neq; mittatis margaritas vestras ante porcos.* Ratio autem est, i. quia lex naturæ dictat, ut qui ex officio dispensator est bonorum Domini, de

eis non disponat nisi fideliter & secundum voluntatem Domini , quæ h̄c est , ut indigni non communicentur . 1. Ad hoc obligat virtus religionis , postulans caveri irreverentiam , quam indignè suscipiens infert auctori Sacramenti & Sacramento . 3. Lex charitatis etiam prohibet cooperationem ad peccatum proximi : suatque h̄e obligationes in materia gravi : uti per se patet . Tenetur itaque Minister providerere , ut suscipiens habeat dispositiones ad Sacramentum etiam licet suscipiendum : neq; satis est , quod non scias esse indignum , sed debes posse prudenter presumere , quod sit dignus , alioquin non es fidelis & prudens Dispensator , Suar. Escob. l. 8. n. 140. Aversa q. 64. f. 10. Lugo n. 195. Dicast. d. 3. n. 271. , & alioquin exponeres te periculo ministrandi indigno . Non requiritur tamen eadem in omnibus diligentia seu præcautio , sed attendendum est ad naturam cuiusq; Sacramenti & commune judicium prudentum , v. g. in Sacramento Pœnitentiaz requiritur exactior notitia dispositionis , tam quia Confessorius est Jūdex , tam quia dispositio pœnitentis requiritur ad valorem hujus Sacramenti : similiter in Sacramento Ordinis , quia non dirigitur ad bonum privatum sed commune , cui procurando specialiter obligantur Episcopi : In Matrimonio debet quoq; Parochus assistens magis inquirere in impedimenta , quia ad hoc constitutus est ab Ecclesia : In Baptismo adulti inquirendum est in consensum baptizandi , qui ad valorem requiritur ; præterea in ejus fidem , spem & attritionem &c. In reliquis communiter præsumitur quisque dispositus , qui illud petit , nisi conser-

de opposito, inquit *Dicast.* & *Herinx* d. 3. n. 57.

Dixi, per se loquendo, nam quandoque excusant, damnatum ministratis, infamia suscipiens, aliorum scandalum, sigillum confessionis. Et hactenus dicta jam declarabuntur paulò fusiæ.

§. 2. Peccatori publico ordinariè negandum est Sacramentum, non tantum privatim sed etiam publicè potenti, uti cum SS. PP. apud *Suar.* s. 1., docet S. Th. suprà, estq; doctrina certa, inquit *Herinx* n. 58., & ratiōnes patēt ex dictis. Neque excusat infamia, quæ jam est publica; & accederet scandalum populi, si non negaretur. *Dixi*, ordinariè, nam licet *Ledesma* & alii dicant negandum esse, quamvis minaretur mortem, eo quod videatur esse intrinsecè malum sic quasi directè cooperari sacrilegio, tamen *Suar.* *Bonac.* *Gob.* t. 1. n. 273. *Dicast.* n. 292. *Sporer* n. 188. alii q; cum *Escob.* n. 357. contradicunt, si enim talam ministrationem excusat notabilis infamia occulti peccatoris publicè potenti, uti n. 144 dicitur, cur non mors vel similis infamia ministrantis, dummodo non peratur in odium fidei vel in contemptum religionis, tum enim absoluētē nunquam licet, nisi circumstantiæ significent ex alio fine fieri, uti dictum est n. 122. Atque ideo notant citati AA. præceptum non ministrandi Sacramentum iadigno non esse purè negativum, obligari semper pro semper, sed resolvi in affirmativum, prudenter & fideliter dispensandi. Hoc unum hic addendum, per peccatorem publicum intelligi illum, cuius crimen notorium est, vel jure vel facto vel famâ, ut explicatum est l. 3. p. 2. n. 1219.

§. 3. Si Peccatum non sit simpliciter publi-

cum

cum, attamen sciatur à præsentibus, censetur publicum respectivè ad hos, ideoq; negari debet Sacramentum, *Suar.* s. 5. *Arr.* d. 21. n. 24. *Dicast.* n. 288., quia tum negari potest sine infamia suscipientis & sine alio incommodo gravi. Si autem sit simpliciter publicum, sed adhuc ignotum aliquibus præsentibus, adhuc negari debet Sacramentum, uti n. 138. dictum est. Quid si non sit simpliciter publicum, sit tamen notum plerisq; præsentibus, sed non omnibus, *Suar.* & *Bonac.* dicunt Sacramentum negandum non esse, quia petens retinet jus ad famam respectivè ad illos, quibus non est notum; & scandalum aliorum, si oriatur, erit passivum tandem: E contrà *Con.* q. 80. n. 19. dicit esse negandum, quia eit simpliciter publicum respectivè ad hos: *Dicast.* n. 289. probabiliter dicit si tantum unus aut alter ignoret, qui sit homo prudens & timorat conscientiæ, putetur q; non vulgaturus, debere negari, quia videtur præponderare, partim scandalum aliorum, quibus notum est, partim reverentia Sacramenti: & si cuti ad impedieadum peccatum alicujus possum malam ejus voluntatem manifestare univ; alteri, qui potest impedire aut corrigere, ita hic; maxime si sic spes, fore ut non tam grave sacrilegium committat.

140. §. 4. Si crimen sit simpliciter publicum, v.g. Leodii taxium, & ipse hic Colonizæ petat Sacramentum, *Sot.* *Henriq.* *Con.* *Vasq.* *Fagund.* aliiq; apud *Dicast.* n. 286. dicunt non esse negandum, nisi probabiliter credatur ejus crimen statim esse hic revelandum, quia videtur hic retinere jus ad famam: sed probabilius est cùm *Caj.* *Suar.*

BONAC.

Bonac. Castrop. t. 21. p. 10. n. 11. Tamb. de Communione c. 6. à n. 12. Dicast. nu. 287. Arr. n. 26. negari posse etiam sine Iezuione charitatis; excipiunt tamen cum Escob. n. 351., nisi prudenter praesumetur emendatus; quamvis credatur crimen hic non evulgandum: tamen in hac rationabili causa vitandi & impediendi sacrilegium, non obligat, nequidem charitas, ut tuear famam illius, qui simpliciter ad illam jus amisit, & volens temere exponit seipsum periculo defamationis.

§. 5. Ut illi, qui fuit publicè peccator, publicè possit ministrari Eucharistia, Nav. Laym. & alii requirunt, praeter Confessionem, aliquod tempus bonæ coversationis, quo scandalum tollatur; Possev. & J. Sanch. d. 34. à n. 2. dicunt sufficere Confessionem factam pluribus videntibus; Bernal d. 48. n. 40. requirit factam esse coram plurimis, ita ut Pœnitentia sit, aut speretur brevi futura tam publica, quam publicum fuit peccatum: Escob. n. 354. & alii melius distinguunt, si enim habet adhuc proximam peccandi occasionem, sentit cum Nav., vultque ut hanc occasionem prius deserat, alioquin non cessaret scandalum: Si non habet proximam peccandi occasionem, sentit cum Possev., quia qui publicè confessus est, publicè censetur pœnitere, & emendandus esse. Addit recte Bernal, si sapienter dedisset talia signa pœnitentiarum, & sapienter fuisset relapsus, deberet exspectari tempus, quo judicaretur satis probata ejus emendatio. Notat tamen etiam Dicast. n. 282., posse illi ministrari, si presentibus constet de ejus pœnitentia: si autem occulte petat, sufficit occulte egisse pœni-

pœnitentiam, uti rectè Suarez & Tambur.

142. §. 6. Si dubitetur de pœnitentia publici peccatoris, negari debet Sacramentum, quia possidet certitudo de crimen: si autem dubitetur de crimen, non est negandum, quia possidet bona fama; si tamen esset publica suspicio de crimen, negandum esset, etiam publicè, donec constaret de innocentia: debet tamen esse suspicio, non tantum probabilis, sed violenta, quæ probabili ratione deposi non possit, adeoque æquivaleat morali certitudini, uti rectè Suar. Gob. n. 269. Arr. n. 29. Ezeob. n. 378. Sporer n. 185., nam in dubio melior est conditio possidentis famam. Quod si suspicio esset violenta sed non publica, negari deberet privatim tantum. Si dubitaretur, an peccator esset publicus an occultus, negari non deberet publicè, quia adhuc esset possessio pro ipso, Schild. de consc. tract. 6. n. 28. Quænam autem suspicio dicatur violenta, colligi potest ex dictis I. 4. à n. 1438.

143. §. 7. Peccatori publico in articulo mortis petenti non est negandum Sacramentum, ut cum communi Suar., quia quisque præsumitur se tum velle disponere, & necessitas levat scandalum, vel illud tollet Minister publicando pœnitentiam occultam moribundi, quod fieri debet putat Tamb. n. 24., si ad ipsum publicè deferenda esset Eucharistia.

144. §. 8. Peccatori occulto publicè petenti non est negandum Sacramentum, si per hoc notabiliter infamaretur, nam sic statuitur in Conc. Carthag. VII ex Africano, quæ referuntur Cap. Placunt. causâ 6. q. 2. Idem habetur Cap. Si Sacerdos. De off. jud. ordin., ubi Eugenius Papa id confirmat

mat exemplo Christi non removentis Judam à Communione, quem occultè noverat indignum: docentque idem S. Th. suprà, aliique communisimè, telle Dicast. n. 175.; imò omnes, telle Rhod. d. 1. q. 4. l. 4. §. 3. & Mauro q. 82. n. 3. Rationem dat Arr. n. 14., quia reliquis daretur scandalum, sive occasio temere judicandi, vel de peccatore, cuius crimen esset ignotum, vel de Ministro, quasi sine causa repellere dignum. Alii communis dant hanc rationem; quia peccator occultus videtur retinere jus ad famam. Nec obstat jus oppositum, quod habet Christus ad negationem suæ iuhonorationis, nam huic censetur Christus cedere propter causas gravissimas, adeoque nolle, ut in illis circumstantiis infametur peccator; sicuti illi cedit, & potius permittit suam iuhorationsm, quam velit frangi sigillum Confessionis. Causæ autem hic sunt, quia alioquin darentur occasions gravissimarum inordinationum, offendarum, inimicitiarum, vel Ministro imponeretur onus intolerabile, nam vel teneretur probare crimen occultum, vel non; si non teneretur, posset pro sua passione aut levitate hos vel illos rejicere tanquam criminosos, sique meritò deterrentur omnes fideles à Sacramentis tanquam odiosissimis propter metum talis infamiae: Econtra si teneretur probare, sive non posset, sique incurriter gravissima incommoda. Atque ex his constat, dari præceptum vel naturale non infamandi tales hominem, ut plerique putant, vel saltem positivum Christi, ut volunt Con. a. 6. & Arr. n. 23. Monet tamen Eugenius suprà, tales peccatores privatim esse monendum, ne se ingrat.

Obij-

Objicies 1. Minister tenetur potius consule
re reverentiae Sacramenti, quam famæ prox
imi. Deinde magis tenetur caverre animæ prox
imi mortem, quam damnum famæ. Præterea
dando, v. g. Eucharistiam indigæ, tradit Christum
innocentem iniquo aggressori. Denique
projicit Christum in sterquilinum impuræ con
scientiæ, ergo peccat. R. Ad 1. Christum noluisse
hic consuli reverentiaz Sacramenti, ut nos do
cuit suo exemplo cum Juda, ob rationes ante
datas. Ad 2. Debet in isto casu ob inconvenien
tia relata permittere mortem animæ, quam su
scipiens sibi ipse infert liberè, posset enim suscip
ere dignè, si vellet: unde sicuti non possum
proximum mutilare aut ejus domum combure
re, ut sic ejus peccatum impediam, ita nec idio
lædere ejus famam, ad quam jus retinet ob ca
sus allatae. Ad 3. Minister ex rationabili causa
ponit actionem de se indifferatem, quæ non est
moralis traditio vel inhonoratio Christi, sed ho
noratio Sacramenti, ne reddatur odiosum, ad
eoque tantum materialiter cooperatur malitiz
suscipientis. Ad 4. Non Minister, sed suscipiens
actione Ministri abutens inhonorat Christum &
quasi projicit in sterquilinum suæ impuræ con
scientiæ, ut pluribus explicat Lugo à n. 180. Pu
tant quidem Lugo, Arr. & Bosco n. 210., quod
suscipiens tantam negativè inhonoret Christum,
nempe negando partem cultus debiti, sed
verius dicit Bernal n. 43., quod etiam positivè
inhonoret, attamen, quia directè non intendit
hanc inhonorationem, sed v. g. vult salvare
suum honorem, potest Minister ob justas causas
hoc permittere.

18/1.

Inq. Si scirem ab aliquo peti Eucharistiam eo animo, ut projiceret in sterquilinium, deberem illam etiam publicè negare, ergo etiam sic negare debet, saltem si sciam ideo petere, ut indignè suscipiendo positivè in honore Christum. *R. J.* Pontius d. 41. n. 77. & Bernal n. 47. negant autem, & dicunt, si occultè tactū vellet projicere in sterquilinium, hoc permitti posse, ac Christum adhuc cum velle juri suo cedere ob rationes datas, favetque Arr. n. 16., dicens oppositum non esse adeo certum: è contrà Gob. tr. 1. n. 276. & Sporer n. 189., quamvis admittant permitti posse, ut hostiam rapiat, tamen dicunt non licere dare, vel positivè cooperari, quamvis petens minaretur mortem, quia non licet facere hoc, quod petitur in contemptum Dei vel religionis; hinc Lugo n. 179. & Dicast. n. 280. dicunt etiam consequentiam potius concedendam esse, uterque enim hic petens est veluti injustus & violentus aggressor Christi, qui repellere debet; quod si tum infameretur, sibi imputet: Aliud est, si non peterit directè in eum finem, ut dictum est. Sed quamvis peteret directè in eum fiarem, tamen Arr. n. 17. agnoscit adhuc disparitatem, quia prior vult inferre Christo in honorationem externam, fortè etiam publicam, posterior autem tantum internam & occultam, major autem est obligatio impediendi externam Dei injuriam, præsertim publicam, sed videtur standum responsione Lugonis.

Obj. 2. Peccato, si Petro petenti reddam suum gladium, quando scio illum velle eo accepto se vel alium occidere, ergo similiter, si ministrem Sacramentum mortaliter peccaturo, qui hoc

Iom. V.

I

ipso

ipso quasi occidet se ipsum imò & Deum, quantum in se est. R. Dato ant. n. conseq. In priori casu non tenet ratio, quam deditus, quia non infamo Petrum, sed ad sumum revelo, quod habuerit voluntatem occidendi, hoc ipsum autem magis erupisset, si reddidisse gladium, quia secuta fuisset occisio: deinde in priori casu non sequuntur incommoda alia, sed potius covebuntur, ergo saltem charitas obligat, ut gladium non reddam: opposita omnia sunt in posteriore casu. Dixi, dato ant., nam si non possem negare, sine gravissimo meo incommodo, possem reddere, ut colligitur ex dictis l. 2. n. 155.

Obj. 3. Præceptum non ministrandi Sacramentum indignum est naturale & negativum, ergo obligat semper pro semper. R. Dictum est n. 138. non esse purè negativum: sed hoc dato, dist. conseq. cum Vasq. & Escob. n. 341., ergo obligat semper pro semper, in omnibus circumstantiis, n., positis simul circumstantiis necessariis. c., inter illas autem est, ut absit periculum scandali & damnum famæ proximi, sicuti præceptum, non occides, est naturale & negativum, attamen non obligat in circumstantiis, quibus id necesse foret ad conservandam suam vitam, quam alter invaderet injustè.

Inst. Posset caveri scandalum, & salvari non tantum fama proximi, sed etiam reverentia Sacramenti, si nempe simularetur administratio Sacramenti, v. g. si publico peccatori petenti Communionem daretur hostia non consecrata; ergo hoc faciendum est. R. Hoc ipsum esse illicitum, util ostendetur à n. 149.

§. 9. Peccatori occulte petenti occulte nega-

145.

ri debet Sacramentum, quia cum per hoc non sedatur ejus fama, manet obligatio legis naturae, item religionis & charitatis. Excipe semper: nisi Minister novissim crimen ex sola Confessione, tum enim constat, inquit Herinx n. 50., & secundum Gob. n. 271. est sententia verissima, quod nsquidem posset occulte admouere, sed deberet pergere ac si nihil sciret, ob reverentiam sigilli, & quia illam scientiam habet, non ut homo, sed ut Minister nomine Dei agens. Hinc Arr. d. 21. à n. 10. Sanch. de Matr. l. 3. D. 36. Valent. Laym. Dian. aliquis cum Escob. n. 365. & Lugo de pœn. d. 23. n. 126. recte docent contraria. Vsq. Diest. de Euch. D. 9. n. 129. Castrop. suprà n. 10. non posse negari nequidem prætentis aliis causis, quia peccator satius adverteret negari propter indignitatem suam, atque ita frangeretur sigillum, quia illi exercitè exprobraretur peccatum suum: quod ipsum postea affirmat Castrop. T. 23. p. 19.

§. 10. tacitè se ipsum corrigens: imo notat recte Arr. n. 13., quamvis etiam aliunde, præterquam ex Confessione, sciret, nisi haec altera notitia sit moraliter certa, debet potius stare pro favore pœnitentis, ut in dubio pro eo stare teneretur, frangeretque sigillum, si ideo animosus, vel cum minore mitu externè procederet ad repellendum talem indignum.

§. 10. Si quis occulte indignus peteret sacros 146.
Ordines, si indignus est tantum proper statum peccati mortalis, Herinx d. 3. n. 70. meritò dubitat, an publicè possit rejici, ideoque multi cum Lugo hic d. 8. n. 194. dicunt non debere rejici, si prætendat jus ratione Beneficij vel Digni-

tatis obtentæ, nam Cap. Ex tenore. De temp. Ordin. ita deciditur circa talem : Veruntamen quia peccatum occultum est, non debes aliquâ ratione prohibere. Econtra si ex alio capite sit indignus, v.g. quia est irregularis, debet etiam publicè rejici, si aliter removeri non possit, tum quia non omnes habent jus ad Sacramentum Ordinis, sed Trid. ss. 23. de Ref. c. 5. & 7. demandat Episcopis, ut prius inquirant in natales, titulum, ætatem, mores, & tum promoveant, quos judicant dignos; tum etiam, quia communiter non ideo incurritur infamia, cum plerumque rejiciantur ob defectum physicum, v.g. ætatis, tituli, subjectionis &c. Et quamvis aliqua infamia inde redundaret, tamen præponderat majus bonum Ecclesiæ, quod præferre tenetur Episcopus, ut pote ad hoc habens potestatem gubernativam in Ecclesia; qui tamen teneretur, quantum posset, consulere famæ potentis, v.g. publicè dicendo in genere, se non posse ordinare ob causam postea ipsi manifestandam.

147. §. 11. Si unus sponsorum, etiam publicè sit indignus, v.g. quia est hæreticus, probabilius videtur alterum, si absque gravi suo incommodo non possit omittere contractum, vel procurare ipsi statum gratiæ, posse licet contrahere cum illo, ipsique ministrare Sacramentum Matrimonii, si adsint conditiones requisitæ ad contrahendum cum tali hæretico, de quibus dictum l. 1. n. 95., ita cum communiore Sanc. Lugo. d. 8. f. 14. Arr. n. 42. Dicast. de Matr. d. 7. n. 707. Perez D. 36. f. 2. Platel. n. 82., tum quia quisque habet jus, ut concurrente gravi causâ petat hoc, quod alter potest sine peccato præstare, si velit, utl

ut dictum est lib. 2. à n. 255.; tum etiam quia contrahentes tantum indirecte conficiunt hoc Sacramentum, faciendo contractum de se non sacram; qui, cum existit, à Christo elevatur ad rationem Sacramenti. Consequenter Parochus ceneretur assistere tali Matrimonio, attamen deberet prius conari disponere ad dignè contraheadum, si foret spes fructus, & inquirere in impedimenta, quale si probabiliter adverteret subesse, Ecclesia Cap. Cum Inhibitio. 3. De clandest. despon. præcipit, ut non assistat, sed expressè interdicat contractum, donec per Ordinarium certò constiterit, quid fieri debeat; cuius ratio est, quia quamvis non sit Minister hujus Sacramenti, tamen ab Ecclesia constitutus est veluti testis publicus apud suos subditos in ordine ad hunc contractum, cum auctoritate exigendi illum secundum leges Ecclesiarum, aut denegandi suam assistentiam, præsertim cum ex hoc non censeatur infamia redundare in contrahentes, sed attribui possit inculpabili impedimento, quale facilè occurrit. Quod si contrahentes publicè peterent & essent indigni ratione peccati, vel censuræ occultæ, rectè docent Lugo s. 13. & Arr. à n. 32. cum communi Parochum teneti assistere, & colligitur ex dictis u. 144.

6. 12. Qui in mortali constitutus confert Sacramentum indigno, committit duplex specie sacrilegium distinctè explicandum in Confessione, ut reæ Dicast. de Euch. d. 9. dub. 13., usum, quia ipse in mortali conficit; alterum, quia cooperatur indignè suscipienti, nam in mortali agere nomine & in persona Christi videtur notabiliter diversa malitia ab illa, quæ est, Sacramen-

I 3 tum

tum à Christo institutum frustrare suo effectu,

149. Q. 30. An Minister ob metum gravem licet simulat administrationem Sacramenti. Rz. Negative, nam nn. XI. damnavit hanc 29. prop. Urgens metus gravis est causa justa Sacramentorum administrationem simulandi. Pro qua damnatione explicanda notanda sunt seqq.

150. §. 1. Simulatio latissimè sumpta est positio signi de se indifferentis ad plura, cum prævisione, quod aliquis per illud sit decipiendus, et quod accepturus sit illud in sensu, qui non est verus. Per hoc autem distinguitur à dissimulazione, quod dissimulatio sit prætermisso omnigni, quando merito penitentia debet, ut inquit S. Th. 2. 2. q. 111. 2, 1. ad 4., v. g. si quis interrogatur, an habeat pecuniam, incipiat quasi inadvertenter loqui de alia re, sicutque distrahat interrogantem, talis homo dissimulat dicere, an habeat pecuniam, & talis dissimulatio, per se loquendo, est licita, secundum dicta lib. 3. p. 1. n. 300. Si autem ostendat crumenam vacuam, prævidens alterum putatum, quod omnem pecuniam exposuerit, cum tamen sciat se adhuc aliquam habere in sacco, simulat se non habere pecuniam.

151. §. 2. Simulatio administrationis Sacramenti potest esse formalis vel materialis, secundum dicta Lib. 3. p. 1. n. 197: Ille diceretur formaliter simulare, qui v.g. affunderet aquam infanti, dicens, ego te baptizo, & intenderet, ut presentes putarent recte baptizare, cum tamen ipse non haberet intentionem baptizandi: Et certum est talem simulationem formalem esse illicitam, cum sit real mendacium, quod committitur, si